

[Fibiger.]

spørge den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Forsvarsminister, da det vist sorterer under begge Ministerier, hvornaar Beboerne kan vente at komme hjem. Det er klart, at med alle de Mineudlægninger, der har været, og med de store Befæstningsanlæg, der har været, kunde man ikke lade Beboerne komme hjem, før det var farefrit, men efter de Oplysninger, jeg har faaet, er man vist saa langt fremme, at der kan være Haab om, at de nu kan vende hjem, og det længes de efter. Jeg vil derfor gerne have et Svar fra den højtærede Forsvarsminister eller den højtærede Indenrigsminister, om det bliver nu til det nye Aar, eller hvor lang Tid de skal vente, inden de kan komme hjem.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal; det er om deres Huse, som ikke har været beboet i den Tid. De er selvfølgelig molesteret en Del; de har staaet tomme eller er blevet brugt paa anden Vis i nogle Aar, og det gør jo, at Bygningerne er blevet en Del ødelagt, og der er store Reparationsomkostninger paa dem. Jeg maa mene, at Beboerne maa have en rundelig Erstatning, saa de kan faa deres Huse sat i Stand, saaledes at de i hvert Tilfælde ikke skal lide noget økonomisk Tab ud over de Vanskeligheder og Besværligheder, de har haft i de Aar, hvor de har maattet flytte væk fra deres Egn og deres Ejendom, og jeg mener da, at Staten bør sætte Husene i den Stand, de var i, da Beboerne maatte forlade dem, da Tyskerne tog Hanstholm Havn og lavede den om til en stor Fæstning. Jeg beder om at faa et Svar, saa Beboerne kan vide, hvornaar de kan komme hjem, og om deres Huse kan blive sat ordentligt i Stand inden Indflytningen, saa de kan gøre deres Beregninger.

Jeg ønsker endvidere at sige et Par Ord om Fiskernes Stilling deroppe. Der har været talt saa meget i Krigstiden om Fiskernes store Fortjenester, og jeg har ogsaa Indtryk af, at forskellige Steder har der været gode Fortjenester, store Fortjenester for en Del af Fiskerne ved Havnene. Men de Fiskere, der bor paa den aabne Kyst og ikke har nogen Havn, og som ikke har kunnet komme ud ret tit for at fange Fisk, har ikke tjent Penge; jeg kan endog sige, at de i det sidste Aar saa at sige ikke har kunnet komme ud og faa nogen Fortjeneste, og derfor er de i høj Grad daarligt stillede. De Mennesker, der satte Livet ind under Krigen, de Mennesker, som man har talt saa meget om og hædret for deres Indsats, dem skulde man ogsaa gerne komme i Hu

nu, og ikke alene omtale dem smukt, men ogsaa vise, at man gerne vil gøre noget for dem.

Fra enkelte Fiskerlejer har 10—12 Fiskere maattet blive derude, idet de er forulykket ved at støde paa Miner eller ved anden Krigsskade, og gennem Lovgivningen har man sørget for deres Enker, men de Fiskere, der bor paa den aabne Kyst, trænger til at faa nogen Fortjeneste. De større Kuttere fra Havnene har haft Licens paa England, saa de har kunnet sejle derover med Laster og tjene rigtig godt nu efter Kapitulationen, men en Del af de samme Kutteres Ejere har faaet Tilladelse til at sejle til Belgien med Fisk, saa de har Fortjeneste baade ved at sejle direkte til England og ved at kunne afsætte noget til Belgien. Efter min Opfattelse maa man fordele det, saaledes at ogsaa de Fiskere, der har tjent meget lidt under Krigen, faar Del i den begrænsede Eksport, der for Tiden er. Jeg har tidligere rejst Spørgsmaalet over for den højtærede Landbrugsminister og tror ogsaa, at der er kommet noget Gang i det, men jeg vil gerne bede den højtærede Minister give Besked her i Salen om, hvorvidt dette Forhold er ordnet, hvordan i det hele taget Eksporten af Fisk gaar nu, og om Fordelingen til de forskellige Fiskerlejer er kommet i Orden, saa de alle faar Del i Fortjenesten.

Alle Fiskere har ønsket et Fiskeriministerium til at varetage deres Interesser, vel sagtens fordi de mener, at de derved vilde faa deres Interesser varetaget bedre, og jeg vil gerne spørge Statsministeren om Grunden til, at Fiskernes Ønsker paa dette Punkt ikke er imødekommet ved den nye Regerings Dannelse. Jeg tror, at Fiskeriet her i Landet kunde have en stor Fremtid for sig, og at man gennem et Fiskeriministerium maaske bedre kunde gøre en Indsats for det, end Tilfældet har været hidtil. Jeg tror, at det vil være formaalstjenligt og nødvendigt at gøre noget for Eksportens videre Udvikling, for en Udvidelse af Fiskerierhvervet i det hele taget i vort Land, havomkranset som det er, med Fjorde og med den Beliggenhed, det har. Man maa gøre noget for, at Fisken kan komme frem til Hjemmemarkedet paa en bedre og billigere Maade, og for at faa oprettet Hermetikfabrikker i større Stil ved Statens Formidling, ved Ydelse af Laan eller Hjælp paa anden Vis. Jeg er ikke vis paa, at Initiativet alene kan tages fra Fiskernes Side; Statsmagten maa sikkert ogsaa være villig til at gøre en Indsats til Gavn ikke alene for Fiskeriet, men for hele Samfundet.